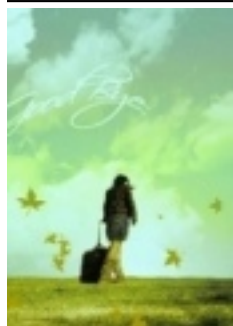

Không sụp hố sao yêu được em

Contents

Không sụp hố sao yêu được em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14 The End	26

Không sụp hố sao yêu được em

Giới thiệu

Truyện xoay quanh bà chị Phó tổng giám đốc 30 tuổi rồi mà vẫn... ế. Rồi chị ấy cũng yêu... cậu nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-sup-ho-sao-yeu-duoc-em>

1. Chương 1

Chương 1 TRÁI TIM ĐÃ BỊ CHAI VÀ CẢM XÚC ĐÃ BỊ TRỞ

Nhà sát bên có cô con dâu mới sinh em bé. Từ hôm hai mẹ con xuất viện về nhà, Phương hay bị đánh thức giữa đêm hôm khuya khoắt bởi tiếng khóc ré lên của thằng nhỏ.

“Ai...” Cô lau bầu, nhồi người chụp cái điện thoại rồi lồm cồm bò dậy đi vào phòng vệ sinh.

Lát sau, không nghe thấy tiếng thằng nhóc khóc nữa. Phương nghĩ bụng. Chắc được mẹ cho bú ti rồi.

Phương ra khỏi wc thở dài. Biết chừng nào mới có một tấm chồng với mụn con để ôm ấp đây ta. Già rồi. Ế rồi. Ế thật rồi. Nhưng mà chẳng hiểu sao lại không thể động lòng với bất kỳ ai. Có lẽ trái tim đã bị “chai” và cảm xúc đã bị “trơ” sau cú sốc của mối tình đầu chẳng?

Leo lại lên giường, cô kéo chăn đắp ngang người rồi nhắm mắt định ngủ tiếp nhưng không sao ngủ được. Nằm lăn qua lăn lại một hồi vẫn tỉnh như sáo.

Hic. Kiểu này sao mai có sức để tăng ca đây.

*

Ríu rít... Ríu rít...

Mấy chú chim sẻ bay lượn trên tán cây xanh ngắt. Bầu trời trong xanh quang đãng với những áng mây lững lờ trôi. Ánh nắng chiếu những tia sáng óng ánh qua ô cửa kính, rọi vào trong phòng họp. Nhưng bên trong phòng không khí lại khá căng thẳng và ngột ngạt. Chẳng ai hơi đâu thanh thoi tới mức ngồi ngắm cảnh.

Mai Phương ngồi dựa vào ghế xoay, tay cầm tập báo cáo lật lật vài trang sau đó đặt lên bàn, đưa mắt nhìn tất cả mọi người.

Các trưởng phòng, phó phòng nhúm mày nhìn nhau. Bởi vì họ biết sắp sắp tuyên bố một quyết định bất lợi cho họ. Doanh thu tháng này của công ty giảm sút đáng kể. Bên cạnh đó phòng kinh doanh còn đánh mất hợp đồng xuất khẩu linh kiện máy tính cho phía công ty T.Co của Singapore khiến công ty bị tổn thất hàng tỷ đồng.

“Trưởng phòng kinh doanh” Phương nói to.

“Có tôi!”

Lâm trả lời. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về anh. Cậu ta chắc suất “bị sa thải”. Ai cũng nghĩ thế.

“Anh chuyển qua phòng nhân sự”

“Vâng!” Lâm thở phào.

Các trưởng phòng, phó phòng nhìn nhau như ra hiệu “sao bữa nay bà chần nhệ tay thế? Tháng nào mụ ta chẳng sa thải hàng loạt nhân viên”.

“Tạm thời phó phòng kinh doanh sẽ tiếp nhận vị trí trưởng phòng!” Phương nói tiếp. “Tình hình hoạt động kinh doanh của chúng ta đang xấu đi và có dấu hiệu bất ổn trong bộ máy quản lý. Với những cá nhân có thành tích yếu kém, tôi sẽ điều xuống các chi nhánh của công ty #\$\$*!&...”

Buổi họp kết thúc, ai nấy rời khỏi phòng với tâm trạng phẫn chấn. Cứ tưởng sẽ có vài cá nhân phải hát bài “tôi sẽ là người ra đi”.

Phương gập laptop, ôm vào trong phòng Phó Tổng giám đốc. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Uyên Trang, cô nói:

“Pha cho chị tách cà phê nhé!”

“Dạ!”

Tối qua trần trọc mãi tới gần sáng mới ngủ được nên cô cảm thấy rất mệt mỏi. Cô cũng định làm căng trong buổi họp nhưng chú Đông gọi điện nói đừng cứng nhắc quá, nếu không những người có năng lực sẽ nghỉ việc sang hết công ty khác.

Thật là rắc rối. Là nhà quản trị một công ty phải đương đầu với vô số thử thách trong hoạt động kinh doanh, lại còn phải đau đầu về vấn đề quản lý nhân sự, nhất là lúc này công ty đang gặp khó khăn, vậy mà chú lại giao mọi việc cho cô.

Phương cầm tách cà phê Trang vừa mang vào đứng cạnh cửa sổ nháp một ngụm. Tán cây bên ngoài cửa kính bị gió thổi mạnh khiến những chiếc lá vàng bé li ti rơi xuống đất. Cảnh này có vẻ giống tuyết đang rơi.

Cũng sắp sang đông rồi. Hồi năm đầu tiên ở Nhật, tuyết vừa rơi là lao ra ngoài trời hí ha hí hửng nhảy nhót cho tới khi lạnh cóng, môi và răng va vào nhau lập cập mới chịu chui vào nhà. Tuyết rơi dày lại chạy vù ra ngoài trời nghịch tuyết. Lần đi trượt tuyết ở Niseko gặp tên “khốn” Hữu Bằng rồi yêu gã. Ai ngờ đầu gã lại hú hí với con bạn cùng phòng. Đồ chết tiệt!

*

Buổi trưa. Sau khi đi ăn cùng với đối tác, Phương lái xe về công ty. Đang là giờ nghỉ trưa nên công ty khá vắng vẻ, chỉ còn vài ba nhân viên đang chơi game và ăn trưa ngay trong phòng.

Phương dợm guốc trên hành lang để tới thang máy. Cô chợt nghe tiếng hai cô nhân viên đang đứng nói chuyện cạnh cửa kính sát đất.

“Sếp bị bà cô già điều chuyển tới phòng nhân sự. Hic. Tao đang định چرا چم سېپ, vậy mà...”

“Mày điều vừa thôi mày. Sếp có bồ rồi”.

“Ai? Ai?” Cô nàng kia ré lên.

“Là bà cô già ở phòng kế toán đó”

“Mày nói bà Huyền á hả?”

“Ừ”

“Bà chị đó vừa già vừa xấu. Mày có nhầm không đó?”

“Xùy. Mọi người đang đồn ầm cả lên kia kìa. Nghe nói nhà sếp phản đối dữ lắm...”.

“Ô! Thế hả?”

“Thôi. Sắp tới giờ làm việc rồi. Vào phòng thôi. Không lão Vinh lại quạ cho chúng ta một trận”

“Ok!”

Hai cô nàng đi rồi. Phương bước nhanh tới thang máy. “Bà cô già” phòng kế toán cô biết. Hình như chị ấy hơn cô 3 tuổi. Trong công ty có hai “bà cô già” là chủ đề bàn tán của các cô nhân viên trẻ là cô và chị ấy. Hết cách ăn mặc cho tới đường tình duyên. Các nàng ta cũng đành rồi đấy.

Không ngờ anh chàng bánh bao Lâm lại “say” chị Huyền. Chắc cô nàng kia cay cú lắm đây.

“Ha ha!” Phương chợt cười to.

Cửa thang máy “đình” một tiếng. Một anh chàng tóc nâu bước ra nhìn mặt Phương một cái rồi gật đầu chào:

“Chào chị!”

Cô ngậm miệng lại ngay, thấy quê quê chui tọt vào trong thang máy. Ôi trời! Mất hình tượng quá.

2. Chương 2

Chương 2 HOTBOY PHÒNG KỸ THUẬT

“Kìa chú là chú ếch con có hai là hai mắt tròn..”.

Cô giúp việc về quê nên Phương mua cơm hộp về nhà, vừa ăn vừa ngồi nghe ké nhạc thiếu nhi nhà hàng xóm bất cứ vui.

Ăn được mấy miếng cơm, Phương đóng nắp hộp đem quăng vào trong sọt rác rồi ngồi xuống bàn mở laptop đọc tài liệu. Màn hình điện thoại chợt sáng lên.

“Alo!” Phương bấm nút trả lời, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.

“Chị Phương ơi! Tối nay là sinh nhật em nè! Chị tới dự với tụi em cho dzui!” Giọng con bé Uyên Trang vang vọng trong điện thoại.

“Ok! Ở đâu vậy?”

“7h Café Chuông gió chị nha!”

“Ừm!”

**

Trời lạnh. Phương choàng chiếc khăn choàng dài ngoằng màu xanh dương đi kèm chiếc áo len màu đỏ nâu phóng xe thẳng vào tầng hầm để xe.

Lúc đang lúi húi cất mũ và khăn vào cốp thì một chiếc Nouvo Lx màu trắng lao thẳng vào thẳng kít cạnh xe làm cô giật cả mình. Mấy thằng nhóc bây giờ toàn lắp thẳng xe kiểu gì mà mỗi lần bọn nó kít lại là cô lại thót cả tim.

“Oh! Chị Phương! Em chào chị”.

Nghe tiếng chào, cô quay đầu lại thấy hai chàng trai trẻ. Anh chàng ngồi sau bước xuống xe nhìn cô cười toe, còn anh chàng kia thì lạnh lùng gật đầu:

“Chào chị!”

Cô nhận ra anh chàng mặt lạnh là cậu nhân viên cô gặp ban sáng ở thang máy.

“Chị cũng đi dự sinh nhật Trang ă?” Chàng trai vui vẻ kia hỏi cô.

“Ừ!”

Cô trả lời, nhìn cậu chàng với đôi mắt lạ lẫm. Chàng ta hiểu ý cười giới thiệu:

“Em là Đăng, còn thằng này...” Đăng vỗ vai anh chàng mặt lạnh. “...tên Minh. Bọn em ở phòng Kỹ Thuật”.

Phòng Kỹ thuật á? Phương mỉm cười. “Phòng Kỹ thuật toàn hotboy”. Cô từng nghe Uyên Trang và các cô nàng nhân viên tám với nhau như thế. Hóa ra đúng thế thật.

**

Uyen Trang thuê luôn cả tầng ba để tổ chức sinh nhật. Cả tầng “ngộp” trong bong bóng. Trên bàn có đủ món ăn ngon và những chai rượu trái cây. Nhạc mở xập xình bởi một anh chàng DJ mà Phương thường thấy chơi ở các tiệm café.

“Chị Phương!” Trang cười toe toét xúng xính trong bộ váy như công chúa chạy tới kéo tay cô. “Dzui quá! Chị tới rồi!”

Thấy toàn là các cô gái, chàng trai trẻ trung, sành điệu nên cô cũng hơi ngại. Cứ tưởng chỉ là một buổi gặp mặt tán gẫu thôi chứ.

Nhập tiệc. Trang thổi nến trong tiếng hát hò tụng bưng của đám bạn. Nhạc dance được mở to ngay sau đó. Tất cả xúm lại nhảy nhót náo nhiệt.

Phương không hứng thú mấy. Hôm nay cô hơi mệt nên không muốn nhảy.

Uống một ngụm rượu trái cây thơm ngọt, cô nhón miếng bánh cho vào miệng. Ngó đông ngó tây thấy anh chàng tóc nâu tên Minh cũng như cô tách khỏi đám đông đang cầm thìa vào đĩa bỏ bớt thức ăn ngon lành.

Cậu ta đẹp trai thật. Cao to bảnh bao như cầu thủ bóng đá ấy nhỉ. Nếu mình mà trẻ lại cỡ 6, 7 tuổi, có lẽ mình sẽ lượn qua lượn lại trước mặt cậu ta để phát “tín hiệu”.

Nhớ những kỷ niệm hồi sinh viên quá... Ở Niseco...

Hồi đó Phương cũng chưa rành rỏi mấy cái vụ trượt tuyết cho lắm. Ham hố đu theo đám bạn Trung Quốc và Singapore với tư tưởng vui là chính. Lúc nhìn thấy sườn núi thẳng đứng, Phương mặt mày xám xịt la hét inh ỏi không dám trượt xuống. Đám bạn xô xô đẩy đẩy, đùa bỡn, đùa thêm vào:

“Tự tin lên xem nào! Có bọn tớ ở đây!”

Thế là Phương trượt...

Véo... Nhanh bất ngờ. Nhanh thần tốc. Gió lướt qua tai. Và rồi ngã cắm đầu vào bụi cỏ.

Nhớ lại cảm giác lúc đó vẫn còn thấy buồn cười.

Hôm sau đám bạn “bắt cóc” được một anh chàng đẹp trai bảo là “huấn luyện viên của cậu đấy”. Rồi anh chàng cứ kề bên cạnh chỉ cho cô cách trượt. Nhưng ám ảnh vụ “cắm đầu” nên cũng chẳng dám trượt nữa.

Thế rồi, sau chuyến trượt tuyết đó, yêu luôn anh “thầy”...

Ai... Quên đi! Quên đi! Nhớ làm gì cái gã khốn đó. Cảm xúc trong lòng mình chẳng phải đã chai sạn cả rồi sao.

Phương uống ực cốc rượu, thấy haimá nóng ran và hơi buồn ngủ. Quay người định tới chỗ bé Trang nói cô phải về không ngờ “bình” đầu vào cầm một ai đó.

“Ui dza!”. “Ai đó” la lên.

“A!” Đầu Phương đau điếng.

Ngẩng đầu lên, thấy “ai đó” chính là anh chàng tóc nâu, Phương rồi rít xin lỗi:

“Ồ! Chị xin lỗi nhé! Em có đau không?”

“...”. Cậu ta xoa cằm, mặt nhảnh nhó. “Dạ, không sao!”

Phương nhìn chai rượu cậu ta cầm trên tay nghĩ thâm trong bụng. Anh chàng công tình tới chỗ cô để uống rượu ai ngờ đầu lại bị đầu cô đụng phải tím tái mặt mày, giờ uống được cốc rượu cũng chẳng ngon lành nữa.

Phương tới nói với bé Trang vài câu rồi đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc.

3. Chương 3

Chương 3 SỰ CỐ

Khởi đầu tuần mới, Phương phải xuống cơ sở để theo dõi tiến độ sản xuất linh kiện. Về đến công ty đã hơn 4 giờ chiều, cô mệt mỏi ngã lưng xuống ghế.

Trang gõ cửa đi vào mang theo tập hồ sơ để trên bàn.

“Dạ, chị ký cho em”.

Phương đọc lướt qua rồi ký xoẹt.

“Chị Phương. Chị mệt ả? Hay để em pha cho chị cốc nước cam nhé!”

“Ừ!”

Ồi... Gót chân đau nhói.

Phương rên rỉ cuối xuống tháo đôi giày cao gót ra. Cả ngày đi nhiều giờ gót chân bầm tím cả rồi.

Đôi giày quý này. Về nhà bà sẽ vùi vào trong sọt rác.

Trang mang cốc nước cam vào phòng đặt lên bàn. Nhỏ đang định quay người đi ra ngoài thì Phương gọi:

“À, Trang. Chút nữa em cứ về trước đi nhé. Không cần đợi chị đâu”. Cô phải tăng ca rồi.

“Dạ!”

Giải quyết xong đồng công việc trong ngày, Phương nhìn đồng hồ. Hơn 7 giờ. Ngoảnh đầu lại thấy ngoài trời tối thui.

Cô mặc áo khoác, choàng khăn vào, đeo túi xách rồi ôm laptop đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Thang máy xuống tới tầng 1, Phương mệt mỏi bước ra sảnh để đi tới nhà để xe.

“Ui da!” Giày bị vấp vào gờximăng làm Phương ngã chúi dúi. Vì mặc váy nên đầu gối cô đập xuống nền đá cứng. Laptop văng ra xa. Túi xách cũng rơi luôn xuống đất.

“Đau quá!” Cô ngồi xổm nhìn đầu gối bị lác miếng da chảy máu.

“Phù!” Phương thổi thổi vào vết thương rất buốt, nghiến răng nói. “Đôi giày chết tiệt!”

Chợt nghe có tiếng bước chân lại gần, cô thấy “ai đó” mặc áo sơ mi trắng cúi người, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai:

“Chị bị chảy máu rồi!”

Cô ngẩng đầu lên, là anh chàng mặt lạnh tên Minh. Sao giờ này cậu ta chưa về?

“Chị chờ em một lát. Em chạy đi mua thuốc sát trùng”

“Ừ! Nhờ em nhé!”

Phương đeo túi xách vào, ôm laptop đứng dậy xiên xẹo đi vào trong phòng bảo vệ.

Thật là xúi quẩy. Chỉ tại cái đôi giày quý tha ma bắt này.

Chú Tư cầm đèn pin đi vào. Thấy cô, chú hỏi ngay:

“Ủa Phương?” Rồi chú nhìn đầu gối cô.

“Con bị té!” Mặt mày bí xị, Phương ừ ừ nói với chú Tư.

“Trời! Đi đứng kiểu gì mà để té chừng vậy con?”

“Chú nói gì mà té chừng luôn ghê vậy!”

Chú Tư ngồi xuống ghế cất đèn pin, lục lọi trong hộp bàn.

“Để chú coi có chai oxi già ở đây không?”

“Dạ, khỏi. Con nhờ Minh đi mua giùm rồi”

Sau đó, Minh cầm chai oxi già, bịch bông gòn quay trở lại.

“Cảm ơn em nhé!”

Phương mỉm cười, cầm bịch bông gòn Minh đưa xé một nhúm rồi đổ oxi già chậm chậm lên vết thương.

“AAAA!” Rất. Rất quá. Cô trẻ môi xuýt xoa.

“Lần sau đi đứng cho cẩn thận. Về nhà lấy ghê quẹt lên”. Chú Tư nói.

“Dạ!”

Một lúc sau...

“Thôi, con về nha chú Tư!” Phương xỏ chân vào đôi giày cao gót nhứ cả mày đứng dậy.

“Thôi thôi. Con đừng đi cái đôi giày khủng bố đó nữa. Để chú ượn đôi dép nhựa”.

Nói xong, chú Tư quăng cho cô đôi dép đi trong nhà.

“Mang vào đi”.

Phương cười hì, tháo đôi giày cao gót ra mang dép nhựa vào. Nhìn cô mặc váy mà đi dép chắc khối người cười hì hấy nhỉ. Nhưng mà đúng là gót chân thoải mái hẳn ra.

“Cảm ơn chú Tư”. Phương nhoẻn miệng cười. “Thưa chú con về!”

Cô ôm laptop, xách theo đôi giày toong teng. Đi tới thùng rác, cô quăng rầm vào trong rồi phủi phủi tay. Minh đi đằng sau, nhìn hành động “trút giận” lộ rõ của Phương phì cười.

Anh đi nhanh tới nhà để xe hỏi Phương:

“Chị có cần em chở về không?”

“Không cần đâu”. Cô cất đồ đạc vào trong cốp xe. “À, sao em về trễ thế?”

“Dạ. Em giúp chú Tư tắt điện, tắt điều hòa và khóa cửa các văn phòng”.

“Chà! Siêng dữ heng”

Anh chàng mỉm cười dắt giùm xe cô ra ngoài.

“Chị về trước nhé”. Phương ngồi lên xe nhìn Minh cười một cái rồi phóng xe ra khỏi cổng.

Phương vừa lái xe đi, chú Tư chạy ra gọi với theo nhưng cô không nghe.

“Sao vậy chú?” Minh nói to.

“Con Phương để quên điện thoại”. Chú Tư chạy tới. “Con biết nhà nó không? Chạy xe tới đưa cho nó”.

“Dạ. Để con hỏi bạn”.

Minh cầm điện thoại chú Tư đưa bỏ vào túi rồi lái xe đi.

Nếu anh nhớ không nhầm thì nhà chị Phương ở đường Trần Nhân Tông.

Lái xe về căn nhà trống que, Phương mệt mỏi đi lên lầu. Điện thoại bàn chợt réo liên hồi.

“Alo”. Phương cầm ống nghe đặt lên tai, đẩy cửa đi vào trong phòng ngủ.

“Chị Hai! Gửi cho em ít tiền tiêu”.

“Xin mẹ!” Lại là thằng em quỷ sứ gọi điện xin tiền.

“Tiền mẹ gửi em trả nợ hết rồi. He he”.

Cô gỡ bung mấy nút áo sơ mi trước ngực, quát lớn trong điện thoại:

“Mày học hành kiểu gì mà hết thì lại tới nợ nần tùm lum thế. Mày tưởng ba mẹ có nhiều tiền ày ăn chơi phá phách lắm hả. Mày mà không học hành đàng hoàng, tao qua Mỹ kéo đầu mày về”.

Thằng quỷ này có chửi tới cỡ nào nó cũng cứ trơ trơ ra. Vậy mà mẹ cứ bênh nó. Ba đi công tác suốt nên có biết tình hình học hành của nó ở bên đâu.

“Chị có cho em tiền không?” Thằng quỷ còn dám quát lại cô.

“Không cho!”

Phương cúp búp máy, quăng rằm lên giường. Thằng này lần nào gọi điện về cũng làm cô tức sôi gan.

Phương vào trong phòng tắm, cởi váy áo.

Đính đoong! Đính đoong!

Ai tới vậy nhỉ?

Phương bước ra khỏi phòng tắm, trông chiếc váy rộng thùng thình rồi bước nhanh xuống mấy bậc cầu thang.

Vừa mở cửa ra, cô thấy Minh.

“Ừa, có chuyện gì vậy Minh?”

“Dạ, chú Tư nhờ em đưa điện thoại chị để quên”. Minh đưa điện thoại cho Phương.

“Ồ, vậy hả? Cảm ơn em nhiều heng!” Cô cầm điện thoại từ tay Minh, cười tươi rói. “Vào nhà chơi em!”

“Dạ thôi”. Minh lúng túng quay mặt đi. “Em về!”

Anh chàng ra xe, phóng vù đi ngay tắp lự. Phương nhìn theo một lúc, sau đó khóa cửa.

Lúc đi ngang qua chiếc gương, cô mới nhận ra... Váy bị rách một bên nách... Cổ áo vốn dĩ đã rộng rồi... Ôi khôngggggggggggg!

4. Chương 4

Chương 4: LỜI ĐỀ NGHỊ GA LẮNG

Buổi sáng đến công ty, Phương vẫn còn ái ngại sau vụ “lộ hàng” tối qua. Thật sự mà nói cô hoàn toàn không cố ý. Chẳng qua đó chỉ là một sự cố.

Hôm qua cô đã quăng luôn cái váy vào trong sọt rác.

Đing!

Cửa thang máy mở ra. Minh bước rang ngoài cùng với hai cậu bạn cùng phòng.

“Chào chị Phương!”

“Chào sếp!”

Hai anh chàng kia cười chào cô, duy chỉ Minh lạnh lùng gật đầu một cái. Phương cười nhẹ rồi chui tọt vào trong thang máy như chạy trốn.

Mấy ngày sau, Phương đáp máy bay qua Singapore để đàm phán một hợp đồng xuất khẩu linh kiện điện tử với công ty Pc ở đây. Phí đối tác gây khó dễ nên phải khó khăn lắm cô mới thuyết phục được họ lựa chọn sản phẩm của công ty.

Về đến công ty đúng lúc nghỉ trưa, Phương đi thẳng ra căn tin cầm khay đồ ăn rồi chọn một bàn trống để ngồi. Nhìn thấy anh chàng Lâm phòng nhân sự ngồi ăn cơm khá tình tứ với chị người yêu, chợt thấy cô đơn đến lạ. Ngậm ngùi xúc thìa cơm, rồi ngẩn ra khi nhìn ngày giờ trên điện thoại.

Tuần sau sinh nhật mình rồi.

Cô nhìn tán cây lao xao ngoài cửa sổ, cảm giác buồn man mác vây quanh.

Ngồi trong phòng làm việc, Phương tập trung tới độ quên cả giờ giấc và trời mưa lúc nào cô cũng không biết.

Lúc ra khỏi sảnh, mưa tấp cả vào người cô lạnh toát. Phương đứng nhìn màn mưa ảm đạm, lắng nghe tiếng mưa rơi lộp bộp.

Trời mưa biết chừng nào mới tạnh nhỉ.

Phương chợt nghĩ. Nếu bây giờ có anh chàng đẹp trai nào đó xuất hiện với chiếc dù màu sắc trên tay nhìn cô tình tứ và bảo: “Che chung nhé!” thì sẽ thú vị biết mấy.

Hơ. Mình chỉ giỏi tưởng tượng.

Phương nhìn bầu trời xám xịt đang mãi mê trút nước rồi cúi đầu định băng qua màn mưa để tới nhà để xe nhưng có tiếng gọi cô vang lên sau lưng nên cô đứng khựng lại:

“Chị Phương!”

Mình xuất hiện không hề có chiếc dù nào trên tay. Phương có chút tiếc nuối. Biết mà. Cái cảnh chàng và nàng che chung một chiếc dù trong một chiều mưa rào chỉ có trong những bộ phim thần tượng.

“Chị đưa chìa khóa em lái xe tới đây cho!” Minh đề nghị.

“Như vậy thì phiền em quá! Để chị chạy ra đó”. Phương chỉ tay về phía nhà để xe. “Cũng gần thôi mà”.

Nói rồi, cô chạy luôn. Băng qua màn mưa bằng đôi giày cao gót đế mảnh với nguy cơ bị sút đế là rất cao. Vào đến nhà để xe thì cả người ướt mem như chuột lột, tóc tai bết bết, chiếc áo khoác cũng bị nước mưa làm cho ướt nhẹp thấm cả vào bộ vest.

Lạnh quá!

Hơi hối hận vì từ chối lời đề nghị ga lăng lúc nãy của Minh. Quay đầu nhìn về phía sảnh công ty không thấy cậu ta đâu nữa. Phương mở cốp bỏ đồ đạc vào rồi lấy áo mưa mặc vào người.

Trời đã lạnh. Mưa càng lạnh hơn!

5. Chương 5

Chương 5 SAO MẤY NGÀY NÀY HAY TÌNH CỜ “ĐỤNG” PHẢI CẬU TA THẾ NHỈ

Nội và mẹ lại gọi điện thúc giục chuyện lấy chồng. Nội bảo:

“Bằng tuổi cháu nội đã đẻ đứa thứ năm rồi đấy!”

Phương ngồi trên giường dũa móng tay phì cười.

“Nội ơi! Nội lấy chồng từ năm 18 tuổi mà sao nói con được”.

“Con bé này! Nói lại nội nữa heng! Gái ba mươi lớn tuổi rồi sau này chữa đẻ sao được con. Nghe lời nội...”. Giọng nội hết sức thiết tha trong điện thoại. “Về Sài Gòn đi rồi nội giới thiệu cho thằng cháu bà bạn nội”.

“Dạ, thôi nội! Con chưa muốn lấy chồng đâu. Giờ con chỉ muốn tập trung cho sự nghiệp nội à”.

Nội cảm râm một hồi tới lượt mẹ lên tiếng:

“Phương! Sao con không dề công ty ba con làm. Ông bắt mẹ gọi con dề”.

“Aix! Mẹ nói với ba con không về đâu”. Cô thích cuộc sống tự do ở đây.

“Nãy nghe nội con nói chưa. Con gái con nửa từng này tuổi đầu rồi mà chồng con không có...%&@\$...”. Mẹ lại làm một tràng dài nóng hết cả tai.

Cúp điện thoại, Phương ngồi ôm gối ngẩn ngơ. Đâu phải cô dị ứng với chuyện lấy chồng. Nhiều lần cũng thử quenai đó nhưng cứ có cảm giác gượng gượng, thiếu thiếu cái gì đó nên chuyện tình cảm dậm chân tại vạch xuất phát chẳng xúc tiến thêm bước nào. Không bắt sóng được cảm xúc với bất kỳ chàng nào đành ngậm ngùi cô đơn tới tận bây giờ.

“Oa... oa...”.

Thằng nhóc nhà bên lại khóc ré lên. Phương đi tới cửa kính, vén màn dòm xuống cửa sổ nhà người ta. Anh chồng đang bế con hát “ầu ơ dí dầu”, còn chị vợ đứng bên cạnh mỉm cười.

Nhìn nhà người ta hạnh phúc mà cô phát thèm.

Chán thật!

Điện thoại phát nhạc inh ỏi. Phương nhìn màn hình. Số của anh Đạt, trưởng phòng Tín dụng Ngân hàng. Hai anh em cũng khá thân.

“Alo!”

“Phương! Đi uống rượu đi!’. Nghe giọng anh Đạt có thể biết là anh say lắm rồi.

“Anh đang ở đâu vậy? Sao bỏ bà xã ở nhà thanh thoi đi uống rượu thế này? Không sợ chị Nguyệt giận hả?”

“Anh đang buồn đây. Ra quán uống rượu với anh”.

“Ok!”

Quán bar Heaven.

“Anh cãi nhau với chị ấy. Cãi to lắm”. Đạt nhìn Phương lè nhè. “Biết sao bọn anh cãi nhau không?”

“Dạ không!” Hai vợ chồng nhà anh tại sao lại cãi nhau cô biết mới ghê.

“Tại cô ấy!” Đạt rót rượu vào ly ông ọc. “Tại cô ấy không quan tâm tới anh”.

Phương gật gù.

“Cô ấy toàn lo cho con bé con mà bỏ rơi anh. Hic”.

Xời. Tưởng gì. Phương cười toét.

Thấy anh Đạt đang định nốc ly rượu, Phương cản ngay. Nhìn ông bây giờ chẳng phong độ chút nào hết. Trưởng phòng Tín dụng gì nhìn như thằng cha bợm nhậu.

Mà sao chị Nguyệt lâu tới vậy ta? Phương quay người nhìn ra cửa. À, tới rồi.

Chị Nguyệt đi tới cười với cô rồi liếc anh chồng một cái:

“Đó, em coi! Bê tha hết chỗ nói”.

Anh Đạt nhìn vợ nói:

“Kệ anh! Em về đi”.

Rồi hờn dỗi quay lưng lại. Chị Nguyệt khẽ lắc đầu, đồ ngon đồ ngọt mất một lúc anh Đạt mới chịu về nhà với vợ.

Lúc ra khỏi ghế, Phương va phải một anh chàng đang chống tay lên trán đi loạng choạng. Cậu ta nói “xin lỗi” rồi đi ra cửa.

Nhận ra Minh, cô chớp chớp mắt. Sao mấy ngày nay hay tình cờ “đụng” phải cậu ta thế nhỉ?

Một cô gái sành điệu sức nước mù nước hoa đuổi theo kéo cánh tay Minh.

Phương đi ra ngoài quán bar thấy hai người đó đang đứng cãi nhau nặng xị cả lên. Cô chỉ nhìn lướt qua rồi đi tới chỗ để xe.

Hơ! Trời lạnh thật đấy. Phương quăn lại chiếc khăn quàng cổ, sau đó lái xe từ từ rẽ qua đường. Không ngờ một gã say rượu chạy ẩu lái xe lạng lạng rồi va vào xe cô. Cả hai chiếc xe đổ kênh xuống đường.

Trong lúc hoảng hốt, cô thấy Minh chạy rất nhanh tới.

6. Chương 6

Chương 6 ĐỘNG LÒNG MẤT RỒI

Lúc té xuống đất, cô thấy trời đất quay cuồng, tim đập bình bình trong lồng ngực. Cô hoảng sợ thật sự, nhất là khi cơn đau đốn ở chân dội về tim. Nhưng khi thấy Minh chạy đến, một cảm xúc ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể. Nhìn anh chàng lăn xả dựng chiếc Lead lên, nhện hàng kéo chân cô ra khỏi gầm xe, nhờ người ta đi mua thuốc còn mình thì xoa chân cho cô, trái tim cô ấm hẳn sau bao năm lạnh lẽo. Và cô nhận ra... Hình như mình thích anh chàng này mất rồi!

“Cảm ơn em nhé!” Phương nói với Minh lúc cả hai đang ngồi trên ghế đá ở Quảng trường.

May mà có em. Phương nói thầm trong lòng, quay sang Minh mỉm cười. Cô cầm lon bia đưa lên môi uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Minh cũng uống một ngụm bia. Mặt anh chàng buồn xo.

“Buồn lắm hả? Lúc nãy chị thấy hai đứa đứng trước bar cãi nhau”. Cô cụng lon bia vào lon của Minh rồi đưa lên miệng uống ngụm nữa.

Thích một người đã có bạn gái. Điều này thật tệ. Và anh chàng lại còn nhỏ hơn cô tận sáu tuổi.

Phương nhìn chăm chú vào gương mặt đẹp trai. Trái tim này, tình cảm này đang và sẽ hướng về cậu đấy. Cậu có biết không?

Minh chợt quay sang. Phương lúng túng ngó lơ sang chỗ khác.

“Chị Phương này!” Giọng Minh trầm trầm, nghe thật buồn. “Tiền đối với con người ta quan trọng đến thế sao? Vì tiền người ta có thể làm những việc đáng ghê tởm sao chị?”

“Ờ... thì”. Phương bối rối nhìn vào đôi mắt giận dữ của Minh.

“A!” Minh giơ hai tay vò đầu tóc rồi xù lên. “Chị không thể nào hiểu được cảm giác của em lúc nhìn thấy Thảo khoát tay lão già đáng tuổi ba cô ấy đi vào trong khách sạn. Em đã tha thứ và hy vọng cô ấy đừng bám theo gã đại gia chết tiệt đó. Em nói em sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền cùng cô ấy trả nợ nhưng Thảo không nghe”.

Phương cầm lon bia bóp nhẹ, lắng tai nghe.

“Lúc này bọn em đã chia tay. Em mệt mỏi lắm rồi”.

Minh ngồi thừ ra, dựa lưng vào ghế, hai tay buông xuôi.

Phương muốn nói: “Con bé đó không yêu em nữa, ngang nhiên phản bội em như thế thì em quên nó đi. Tại sao phải khổ sở vì một người như thế. Không đáng chút nào”. Nhưng cô chỉ im lặng.

Cái lần “bắt tận tay di tận trán” tên sở khanh kia, Phương hùng hùng hổ hổ tát cho hắn một cái rồi tuyên bố:

“Từ giờ anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Đồ chết tiệt”.

Cũng có khóc lóc nhưng không sụt sùi ướt lệ thê. Bữa sau cô còn đi Spa chăm sóc da được mà.

“Chị...”. Phương định lên tiếng an ủi.

“Em thấy đau đầu quá. Có lẽ về nhà ngủ một giấc sẽ thấy khá hơn. Chúng ta về thôi”.

Nói xong, Minh đứng dậy bước nhanh tới chỗ dựng xe máy. Phương tiu nghỉu. Người ta còn muốn ngồi với cậu một lúc nữa cơ.

7. Chương 7

Chương 7 NỤ HÔN TRÊN TẦNG 12

Phương đổi kiểu tóc, đổi son môi, đổi luôn cả style nghiêm túc, thay vào đó là một tủ quần áo mới điệu dàng hơn nhưng cũng không kém phần gợi cảm. Cô muốn Minh chú ý nhưng dường như không có tác dụng thì phải. Anh chàng vẫn ngó lơ như không biết, không thấy trong khi các cô cậu nhân viên khác thì nhận ra và khen tới tấp.

Các cô nàng tám chuyện:

“Sếp dạo này điệu dàng lắm nhé”.

“Hình như sếp đang yêu đấy. Tu thấy sếp rất hay cười. Chẳng còn hình sự như hồi trước nữa đâu”.

“Ừ, đúng rồi đấy. Hồi trước sếp chẳng bao giờ cười với bọn mình”.

...

Hình như đúng là cô đang yêu thật. Cảm xúc trong lồng ngực căng tràn. Trái tim ấp ủ một thứ tình cảm cháy bỏng như ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Cô biết mình già hơn Minh, trưởng thành hơn cậu nhiều nhưng người con trai tuyệt vời như thế hỏi sao trái tim cô không rung động cho được.

Cố ý để máy tính nhiễm virus nặng rồi chỉ đích danh Minh lên sửa. Một tuần chắc cũng nhờ anh chàng tới mấy lần. Thích nhìn anh chàng ở bất cứ đâu. Làm việc không tập trung, lòng lúc nào cũng rạo rực.

Sinh nhật Phương. Uyên Trang và cô cậu nhân viên các phòng ban tổ chức hẳn một bữa tiệc để chúc mừng cô. Phương vui lắm, cười tít cả mắt.

9h tối. Tiệc tan. Phương ôm mấy bó hoa to dùng ra xe. Biết Minh đi ngay đằng sau, cô cười khê. Lúc đi làm đã cố tình để xe cạnh xe anh chàng.

“A! Chìa khóa xe rớt đâu mất tiêu rồi”. Phương bỏ mấy bó hoa trên yên xe, giả vờ lục lọi túi xách rồi la lên.

“Sao vậy chị Phương?” Minh bước lại gần hỏi.

Mặt mày bí xị, Phương trả lời:

“Chị làm rớt chìa khóa xe rồi. Giờ biết ở đâu mà kiếm đây trời”.

“Có thể nó rớt trên phòng họp. Đếm chạy lên đó tìm”.

“Chị đi với”.

Cô và Minh quay trở lại tòa nhà công ty. Hai người đi vào trong thang máy bấm nút lên tầng trên cùng.

Phương mỉm cười. Tối nay là lúc thích hợp nhất để cô nói ra tình cảm của mình. Cố tình nói làm rớt chìa khóa chỉ vì muốn anh chàng ở lại với cô.

Trong phòng họp lớn, có một chàng trai cúi người chăm chú tìm chiếc chìa khóa còn có một cô nàng nữa chỉ mãi ngắm chàng trai.

Lát sau, cô nàng khom người để chiếc chìa khóa dưới chân bàn rồi cầm lên reo to:

“A! Chị tìm thấy rồi!”

Chàng trai quay lại, mỉm cười.

Lúc cả hai lái xe song song trên đường phố, Phương bảo:

“Bây giờ chị rất thích đến một nơi. Em có muốn đi không?”

“Đi đâu?”

Ngồi trên tầng 12 khách sạn Romance có thể nhìn cả thành phố về đêm. Nhìn thấy cây cầu được thắp sáng bởi rất nhiều bóng đèn, cả những khu phố sầm uất sáng trưng của thành phố. Và còn có thể thỏa sức ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao.

“Đẹp quá!” Phương uống một ngụm cà phê sữa thốt lên. Cô cực thích nơi này.

“Ừ!” Minh đáp lại.

“Trên này hơi lạnh nhưng rất sáng khoái đúng không?”

“Em cũng thấy vậy”.

“...”

“...”

Phương im lặng mấy phút, nhìn Minh hít vào thở ra rồi nói:

“Minh này! Chị nhận ra chị rất thích em”.

Minh ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói trôi chảy:

“Từ bữa ở bar chị đã thích em rồi. Thích nụ cười, ánh mắt, giọng nói của em, thích sự dịu dàng của em, thích cái cách em quan tâm người khác. Tóm lại, chị thích tất cả... những gì là của em”.

Cô không lẩn tránh ánh mắt của Minh cũng chẳng bối rối, ngượng ngùng như mấy cô bé mới lớn lần đầu tiên biết yêu.

Woa! Nói ra rồi. Tâm trạng thật tốt. Có bị từ chối cũng chẳng sao. Vì cô đã chuẩn bị tinh thần trước rồi.

Phương cầm tách cà phê đưa lên miệng uống một ngụm.

“Em muốn hôn chị”.

“Ờ” ...

Phương bị sặc... Ho khan. Mặt đỏ ửng cả lên.

Muốn... muốn hôn mình sao? Ngay giữa nơi đông người này sao?

Ờ...

Còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, chưa kịp điều chỉnh cả tư thế, Minh đã nhào người tới gần, kéo cánh tay cô và rồi hôn lên môi cô.

Giữa buổi đêm lạnh lẽo, hai đôi môi quấn quýt lấy nhau tìm hơi ấm.

Sau đó, cả hai nhìn nhau rồi bước nhanh ra khỏi đó vì ánh mắt của mọi người đã đổ dồn vào hai người.

“Sao... lúc này lại hôn chị?”. Minh và Phương cùng tản bộ trên phố.

“Vì thấy chị đẹp quá”. Minh cười.

“...”. Phương bĩu bĩu môi.

“Chắc em yêu cô bé kia lắm hơ?” Phương quay sang hỏi Minh.

Minh im lặng.

“Chị sẽ đợi!”

Cô bước lên trước mấy bước rồi quay người lại nhìn anh cười rạng rỡ:

“Chị sẽ đợi em... quên cô bé kia đi và nói yêu chị. Chị nhất định sẽ đợi ngày đó”.

8. Chương 8

Chương 8 CẢM GIÁC BỊ BỎ RỜI THẬT TỆ

Tình yêu khiến người ta trẻ lại...xì teen hơn, đáng yêu hơn. Đến ông chú của cô cũng phải ngạc nhiên vì không nhận ra cô cháu gái “già khú” ngày nào. Cặp kính dày cộm biến đâu mất tiêu, mắt chằm mi cong, trang điểm trẻ trung, tóc nhuộm hạt dẻ, diện những bộ cánh xinh xắn đến công ty. Phương bỗng đứng từ một “bà cô già hắc ám” biến thân thành “beautiful girl” trong mắt các nhân viên.

Duy có một người vẫn giữ vẻ lạnh lùng, phớt lờ trước mặt cô.

“Ồ hờm...” Phương háng giọng lúc anh chàng cài một phần mềm quản lý mới vào máy tính trong phòng làm việc của cô.

Minh ngẩng đầu lên nhìn Phương cười nhẹ:

“Chị sao vậy?”

“À,... có sao đâu!” Cô vuốt vuốt tóc.

Minh lại dán mắt vào màn hình máy tính, miệng từ tốn giới thiệu về từng mảng của phần mềm.

Phương nhìn Minh say đắm, chẳng quan tâm anh chàng đang nói gì. Minh chợt ngẩng đầu lên cười:

“Chị thích nhìn em lắm à?”

“À...”. Cô lúng túng, quay sang màn hình máy tính. “Chỗ này... hướng dẫn chị đi”.

Minh phì cười rồi tiếp tục hướng dẫn. Ngoài cửa sổ, những tán cây lao xao trong gió.

Cuối tháng mười một, trời lạnh kinh khủng, nhất là vào lúc chiều tối khi tan sở. Ra đường mặc áo ấm, choàng khăn quàng cổ, đeo bao tay mà vẫn thấy lạnh.

Minh và Phương vào trong một quán lẩu thấp lè tè nhưng ngon nổi tiếng. Cô gọi một nồi lẩu thập cẩm hai người ăn rồi đi tới bàn Minh ngồi.

“Lạnh quá!” Phương tháo bao tay, áp hai tay lên má.

“Ừ!” Minh hờ hững đáp.

Phương khẽ thở dài. Bên nhau lâu thế rồi mà anh chàng vẫn chẳng thích cô. Trái tim Minh dường như bị băng đóng cứng cả rồi.

Nồi lẩu được cô chủ quán bưng tới đặt trên bếp lò.

“Ngon quá ta!” Phương vui vẻ nói rồi lấy cái muỗng khuấy lên. Tí nữa sôi sẽ đổ đĩa cá mực vào.

Minh có điện thoại. Anh nhìn màn hình sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Một lúc sau, Minh chạy vào thật nhanh nói với Phương:

“Em phải đi có việc...”. Rồi chạy như bay ra ngoài cửa.

“...”. Phương chẳng kịp nói gì.

Cảm giác bị bỏ rơi thật tệ.

Phương lái xe về nhà trong tâm trạng không vui. Cô gọi Minh cả chục lần nhưng anh không nhấc máy.

Ai... Minh điên mất.

Mấy ngày sau đó, Phương cũng chẳng gặp được Minh. Vì hết giờ làm việc đã chẳng thấy mặt mũi anh chàng đâu cả. Phương đi ăn một mình và trở về căn nhà trống què của mình. Ba mẹ lại gọi điện giục cô về Sài Gòn. Chú Đông có vẻ luyến tiếc nhưng chú bảo: “Chú chẳng dám giữ con đâu. Ba con mà nổi giận là con biết rồi đấy”.

Một buổi chiều, Phương lái xe đến phòng khám tư. Chẳng hiểu sao tháng này kinh nguyệt của cô ra khủng khiếp quá, bụng lại đau dữ dội nữa.

Lúc dừng xe và đi vào trong, Phương nhìn thấy Minh. Anh đang ngồi cạnh cô bé người yêu cũ. Hai người nhìn nhau rất tình tứ.

Phương ngoảnh mặt đi. Hai người đó quay lại với nhau rồi. Vậy chẳng phải không còn cơ hội nào cho cô sao.

9. Chương 9

Chương 9 CÓ LỄ QUAN HỆ GIỮA CHÚNG TA SẼ TRỞ VỀ NHƯ TRƯỚC ĐÂY

Tôi thích cậu... Rất thích...

Phương ngồi một mình trên tầng 12 khách sạn Romance, nhìn cả thành phố chìm trong ánh đèn rực rỡ.

Cậu là người con trai tuyệt vời. Nhất là đối với tôi.

Phương uống một ngụm cà phê sữa. Cậu là “sweet boy” của tôi đấy. Tôi cứ tưởng mình sẽ chẳng động lòng với ai được nữa. Vậy mà trái tim của tôi lại xao động trước cậu.

Nếu như cậu thật sự đã quay lại với cô bé đó thì tôi phải làm sao đây?

Hai tay cô nắm lấy chiếc cốc màu trắng, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm. Giá mà bây giờ tuyết rơi nhỉ? Có lẽ tâm trạng của mình sẽ khá hơn.

Phương đứng dậy, quay người đang định đi về thì đụng vào Minh. Phương cắn cắn môi rồi hỏi:

“Em tới lúc nào?”

“Mới tới”. Minh trả lời.

“Vậy... ngồi uống café đi. Chị về trước đây”.

Nói rồi, Phương đi lướt qua Minh. Anh nắm cánh tay cô kéo lại:

“Hôm nay chị sao vậy?”

“Không sao! Không sao cả!” Phương lắc đầu, quay mặt đi, nước mắt trào ra. “Chị về đây”.

Cô giật tay ra, bước vội về phía thang máy.

Suốt cả tuần sau đó, Phương không nhận cuộc gọi cũng chẳng trả lời bất kỳ tin nhắn nào của Minh. Công việc quá bận rộn, thường xuyên phải bay đi công tác, thời gian ngủ còn không có lấy đâu rảnh rỗi để “yêu đương”.

Hơn nữa, Minh vẫn còn rất yêu cô bé kia. Cô không muốn xen vào chuyện tình cảm đang đẹp của họ. Có lẽ quan hệ của cả hai nên trở về mối quan hệ giữa sếp và nhân viên.

5 giờ chiều. Sau khi xuống máy bay, Phương đi taxi về công ty vì cô cần lấy một số tài liệu ở văn phòng.

Phương dợm guốc rất nhanh trên sảnh rồi tới đợi trước thang máy. Cửa thang máy mở “đình” một cái. Minh và vài cô cậu nhân viên đi ra cười nói khá vui vẻ. Thấy cô họ chào hỏi rồi rít, Phương khẽ gật đầu rồi đi vào trong thang máy.

Lúc Phương ra khỏi văn phòng, cô nhìn thấy Minh đang đứng đợi cô ở bên ngoài.

“Sao còn chưa về?” Cô hỏi.

“Đợi chị!” Minh ngẩng đầu lên trả lời.

“Ừ!” Cô đi lướt qua anh, thản nhiên nói. “Về thôi!”

Cánh tay đột ngột bị kéo lại. Phương quay lại, gắt:

“Chuyện gì?”

“Sao chị không nghe điện thoại?”

“Chị bận”. Cô trả lời, nhìn thẳng vào mắt Minh. “Bây giờ thả tay ra được rồi chứ?”

Minh thả tay Phương ra ngay sau đó. Cô đi vào trong thang máy. Minh cũng vào theo. Phương thầm mong chờ. Chỉ cần cậu nói với tôi rằng cậu rất nhớ tôi thì tôi sẽ hôn cậu.

Nhưng Minh chỉ im lặng đứng cạnh cô.

Ra khỏi thang máy, Phương nện guốc đi nhanh lên tầng trước, thầm nghĩ bụng. Có lẽ quan hệ giữa chúng ta sẽ trở về như trước đây.

Cô chờ cho Minh đi song song bên cạnh, đang định mở miệng nói như thế thì nghe anh nói:

“Đi ăn với em!”

Một tiếng sau. Trong quán lẩu thấp lè tè.

“No thật chứ nhỉ?” Phương nói rồi gạt mặt xuống bàn.

Minh nhìn Phương thở ra. Không uống được sao còn cố uống.

Công được Phương vào nhà, sau đó lại phải vất vả công cô lên trên gác vào trong phòng ngủ, đặt cô nằm lên giường.

“Hộc! Nặng quá”. Minh chống tay xuống nệm thở dốc.

Lúc kéo chăn định đắp cho Phương, Minh nhìn vào đôi môi mềm mại của cô không kìm lòng được cúi người hôn lên đó.

Phương từ từ mở mắt ra, hai tay cô choàng lên vai anh. Hôn càng lúc càng trở nên say đắm. Hai bờ môi cứ thế quấn lấy nhau không rời.

Mấy phút sau, Minh rời khỏi môi Phương hốt hển vì nụ hôn quá mức cuồng nhiệt vừa qua. Anh định bò xuống giường nhưng cổ lại bị hai cánh tay mềm mại của Phương vít xuống.

10. Chương 10

Ngoại truyện S2

Hai bờ môi lại dán vào nhau. Một luồng cảm xúc nóng hổi chạy dọc cơ thể Minh. Cảm giác này chưa từng có khi ở bên Thảo.

Minh cắn mút bờ môi của Phương. Cô cũng đáp trả lại y như vậy. Rồi cô thổi thổi hơi ấm vào tai khiến cả người anh run nhẹ.

“Tối nay ở lại nhé!”

Minh không trả lời, cởi áo khoác quăng xuống giường. Hai người nằm quay mặt lại, nhìn nhau một lúc lâu. Tay Phương chọt lần tới những chiếc cúc áo sơ mi của Minh, còn anh thì tháo những chiếc nút to tướng trên chiếc áo măng tô của Phương.

Nhìn anh chàng lúng túng như gà mắc tóc, Phương cười khẽ.

Trong lúc cô say mê ngắm nhìn vòm ngực rắn rỏi của Minh thì anh chàng mới bắt đầu cởi chiếc cúc áo sơ mi đầu tiên của cô. Minh thấy khó thở trước bờ ngực đẹp mê người ẩn hiện dưới lớp áo ngực màu đỏ. Đến khi Phương cởi “cái màu đỏ” ra, anh như bị ngộp thở.

Phương phì cười rồi cởi bung váy vào quần lót của mình ra. Đây là lần đầu tiên cô trần như nhộng trước một gã trai. Cũng nhờ có men rượu nên cô mới can đảm cởi bay hết.

Anh chàng cũng cởi nốt quần jeans và underwear. Phương mỉm cười rồi xích lại gần hôn lên môi Minh.

Cơ thể cô thật gần, hâm hấp nóng. Khi hai bầu ngực mềm mại áp vào ngực, dục vọng trong Minh bùng lên mạnh mẽ. Anh đẩy cô xuống giường rồi nằm đè lên trên. Hai cơ thể dán chặt lên nhau.

Phương nhìn Minh đầy yêu thương. Anh à, anh sẽ là của em phải không? Em đã đào sẵn cái hố rồi, chỉ chờ anh sụp đổ là em sẽ trối anh vào em... cả đời. Có chút mưu mô tính toán nhưng vì yêu anh nên em có thể làm tất cả chỉ cần anh ở bên em. Lúc này ngồi uống rượu trong quán em đã suy nghĩ. Bây giờ hoặc không bao giờ.

Phương vuốt ve vòm ngực của Minh:

“Hi! Chàng trai của em. Em yêu anh”.

Minh cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi quyến rũ. Hơi thở của anh trở nên nóng hổi và dồn dập. Anh trượt người xuống dưới, hôn lên cặp đôi mềm mại, tay miết nhẹ nơi vòng eo thon thả. Trước sức hút mãnh liệt tỏa ra từ Phương, cơ thể Minh như bị đốt nóng.

“Phương...”

“Ừm!”

Minh tấn công cô bằng những nụ hôn nóng rực khiến Phương mê cực hạn. Từng đợt khoái cảm ập đến trong cơ thể cô như sóng biển nhấn chìm mọi thứ.

Khi Minh đi vào trong cô, Phương cắn răng đau đớn. Minh càng đẩy vào sâu bên trong, Phương càng đau, mồ hôi túa ra như tắm nhưng cảm xúc khao khát có anh nhanh chóng làm dịu đi cơn đau đớn ấy. Cô mỉm cười rạng rỡ.

Nụ cười trên gương mặt cô được thu hết vào trong mắt Minh. Anh cũng cười, hôn nhẹ lên chóp mũi của cô.

Hai người cùng lắng nghe tiếng trái tim đối phương đập thành thịch.

Phương vuốt ve tấm lưng đầy mồ hôi của Minh, úp mặt vào ngực anh mỉm cười:

“Tình yêu à, anh bị sục hổ rồinhé”.

Chương 10 CẢM GIÁC AI ĐÓ THUỘC VỀ MÌNH THẬT NGỌT NGÀO

Trời sáng rồi. Minh tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu. Phương đang cuộn người trong lòng anh ngủ ngon lành. Anh vuốt ve cánh tay mịn màng của cô rồi cúi đầu hôn lên đôi môi quyến rũ. Một đêm thật tuyệt vời.

Phương mở mắt ra, nhìn anh cười một cái, giơ tay véo má anh:

“Aigoo, đẹp trai quá đi mất”.

“Này, không được giỡn như vậy. Anh không thích”. Minh nổi quạu.

À há. Xưng “anh” rồi. Cô hôn chụt lên môi anh cười hì.

Phương nhìn đồng hồ. 6h30. Cô lồm cồm bò dậy với tay lấy áo sơ mi của Minh mặc vào người:

“Cho em mượn nhé!”

“Em mặc áo anh còn anh mặc gì đây”. Minh vờ giận dỗi.

“Ồ trần!” Phương bật cười rồi chạy biến vào trong phòng tắm.

Chuyện Minh và Phương cặp bồ bỗng chốc trở thành đề tài hot của các cô nàng nhiều chuyện trong công ty. Trong văn phòng, nhà ăn, wc,... đâu đâu cũng thấy các nàng xúm lại tám chuyện về cả hai.

“Nghe nói Minh chia tay người yêu để bồ với sếp đấy”.

“Ồ. Chắc trước sau gì anh cũng được thăng chức à coi”.

“Ồ, tui cũng nghi lắm à nha. Sếp có “bồ trẻ” hèn gì chăm chút nhan sắc ghê bà hơ”.

... @#*%... !!!\$&*@

Chiều mát. Minh và Phương nắm tay đi trong công viên. Cô hỏi:

“Anh khó chịu vì đi đâu cũng nghe các bà tám xì xầm về chúng ta phải không?”

“Ừ!”

“Em mới thăm nè. Các cô ấy nói em mê trai, hám bồ trẻ, rồi dụ dỗ anh... này kia nọ... Ai,...”.

“Ha ha ha!” Minh phì cười. “Chẳng phải ai tối đó uống rượu rồi hôn anh... rồi rồi...”.

“Rồi rồi gì...?” Phương đập tay Minh một cái. “Anh cũng hừng hực lửa mà nói em dụ anh”.

“Hà!” Minh tránh cái nhéo hông của Phương rồi ôm ghì lấy cô. Cảm giác ai đó thuộc về mình thật ngọt ngào.

“Anh này,...”. Phương chợt ngẩng đầu lên hỏi. “Em từng thấy anh ngồi với Thảo trong phòng khám tư”.

“À, anh dẫn Thảo đi khám thai”. Minh cười.

“Khám-thai?” Phương hoảng hốt.

“Nghĩ tùm bậy không. Thảo có thai với gã đàn ông kia. Hai người đó cũng sắp kết hôn rồi”.

“À...”. Hóa ra là như thế.

Cả hai đi dưới những tán lá cây xanh ngắt hai bên. Trời se lạnh nhưng Phương cảm thấy rất ấm áp, chẳng hề lạnh tí nào. Mùa đông – so cool!

Chiều thứ bảy. Cả công ty đi dự đám cưới anh chàng trưởng phòng kinh doanh. Phương mặc váy trắng không dây cực kỳ sexy. Chẳng hiểu sao mặt mày Minh xám xịt như đưa đám suốt cả buổi tiệc.

Trên đường về nhà, anh chàng nổi cáu:

“Sau này đi đám cưới hay tiệc tùng ăn mặc kín cổ cho anh. Em có biết là mấy thằng cha già dè dặt cứ nhìn vào ngực em không?”

“Em thích mặc sao kệ em. Nhiều công trường mộ vòng một cửa em lắm đó. Anh què một cục”. Phương ngồi sau bữu môi: “Bây giờ ai còn mặc mấy cái váy kín cổ nữa”.

“Em...”

Về nhà, cả hai lại cãi nhau ỏm tỏi. Minh kiên quyết giữ vững quan điểm “không muốn người yêu mặc váy hở ngực”.

“Khoe hàng! Phấn cảm”. Minh cáu.

“Đàn ông con trai gì mà nhỏ nhen, ích kỷ, chỉ nghĩ mình”. Cô ngồi trên giường nhìn Minh gườm gườm.

“Anh nói em không được mặc mấy bộ đó nữa. Cất hết cho anh!”

“Anh thật quá đáng! Anh có biết em đi cạnh anh người ta nói tui mình là chị em không hả?” Cô nói to.

“Anh thì đẹp trai ngời ngời. Em thì già. Muốn mặc đồ gợi cảm chút cũng không cho.... Huuuu”.

“Ai, sao lại khóc rồi...”

Minh ngồi xuống giường nắm tay Phương:

“Anh ác lắm. Em thích mặc thế nào thì kệ em chứ. Chẳng có anh chàng nào lại muốn bạn gái mình xấu xí, già khằn như anh cả. Ghét”.

“Ừ! Anh biết rồi”.

“Từ giờ không được nói như thế nữa nghe chưa?”

“Ừ! Anh biết rồi. Cho hôn cái!”

“Cái anh này...!”

11. Chương 11

Chương 11 LIỆU KHI MINH BIẾT MÌNH BỊ LIỆT PHẢN ỨNG CỦA ANH ẤY SẼ THẾ NÀO

“Anh! Rau muống phải lật như thế nào đây?”

“Em bứt thành từng khúc, bỏ lá già héo đi”. Minh vừa làm cá vừa ra lệnh. “Lặt rửa sạch để đó cho anh rồi đi rửa cà chua”.

À... Phương hí hoáy đứng lặt rau. Khổ. Không biết nấu ăn nên phải làm chân sai vặt cho chàng ta thế này đây.

Bất ngờ, một vòng tay mạnh mẽ ôm cứng lấy cô từ đằng sau. Cô giãy nảy:

“Tanh quá! Xê ra”. Cô thụi cùi chỏ vào bụng Minh mà anh chàng càng ôm chặt hơn.

“Hi! Càng ngày càng thấy em quyến rũ mất hồn. Lúc nào cũng muốn ôm hun”.

“Sặc!”

Anh chàng nói làm liên, hôn chụt chụt vào má Phương.

“Xê ra chỗ khác cho người ta còn làm việc. Tập trung vào chuyên môn đi kìa”.

Minh cười, bóp mũi cô một cái. Phương đỏ mặt quay lại trừng mắt:

“Anh... anh... Dêêêê...”

Sau đó phang luôn quả cà chua đang cầm trên tay vào người Minh. Phòng bếp bỗng chốc trở thành chiến trường với những quả cà chua và dưa chuột là lựu đạn.

“Súp”.

Phương húp muỗng canh cà chua và thịt bò, khen nước nỏ.

“Ngon quá! Rất đậm đà”.

Đưa tay véo má Minh một cái, Phương cười tít mắt:

“Ông xã ngoan quá. Sau này nhất định phải nấu cho vợ ăn nữa đấy”.

“Em cũng phải học nấu ăn đi”. Minh xúc muỗng cơm nhai ngấu nghiến.

“Biết rồi!”

Cô chớp chớp mắt trả lời, sượng gạo trong bụng. Tuyệt quá! Sau này kết hôn rồi khỏi phải nấu ăn. Hihi!

“Chút nữa em rửa chén”. Minh thản nhiên nói.

“Ồ...”. Phương chưng hửng. “Sao lại là em???”

“Anh nấu ăn rồi đó thôi. Em phải rửa chén”. Anh cười tươi.

“Nhưng mà lúc này em cũng giúp anh còn gì?”

“Phụ thì tính làm gì?” Minh nhe răng cười chọc quê cô. “Mà cũng chẳng phải phụ, toàn phá đám anh”.

“Anh!” Cô phồng má. “Em không rửa chén đó. Anh làm gì được em?”

“Ồ, em được đó. Mai anh về nhà ăn cơm với ba mẹ”

“Anh...”.

Minh cười toe trong khi Phương thì xụ mặt một đống. Biết cô ghét ăn cơm một mình nên mới làm ngon.

Xếp xong chén đĩa vào tủ, Phương lò dò lên lầu, thấy anh chàng đang nằm trên giường ngủ khò.

Chợt trong đầu lóe lên một ý tưởng để chọc quê Minh, Phương cười bí hiểm, chạy lại chỗ bàn trang điểm cầm thử son và hộp phấn. Cô đi từ từ lại giường, định bụng sẽ “trang điểm” cho Minh thật đẹp.

Nhìn Minh trong lúc ngủ cũng đẹp trai ngời ngời. Mái tóc nâu bóng bênh trước trán, đôi mắt khép lại dưới hàng lông mày nam tính, mũi anh chàng cao ráo, đôi môi thì...

Nhưng trang điểm vẫn phải trang điểm. Vậy mới “xinh trai” chứ!

Phương nhẹ nhàng ngồi xuống giường, cúi xuống dí sát chiếc son môi vào môi Minh. Chưa kịp quẹt một cái thì eo đã bị anh ôm cứng gât rồi bị vật xuống giường cái bịch.

Minh giật son môi trên tay Phương, cười khàn:

“Ha ha ha! Định vẽ rồng vẽ rắn trên mặt anh sao?”

“Em định... sơn môi cho anh”. Phương chống hai tay vào ngực Minh cười... đều.

“Ồ”.

“He he!”

Minh bặm môi rồi chọc chọc vào người Phương làm cô cười rữ, lăn loạn xạ trên giường.

“Anh... Nhột quá mà! Đừng chọc nữa. Ha ha ha!”

“Cho chừa cái tội phá đám không để anh ngủ”.

Phương cong lưng cười ngặt nghẽo rồi túm chặt lấy tay Minh đang chu du khắp người cô.

“Đừng có chọc người ta nữa. Anh để em chọc lét anh thử nha”.

“Không cho chọc thì anh sờ”.

Minh nhìn cô cười tinh quái. Phương phì cười, định xô anh chàng ra thì đôi môi đã bị phủ kín bởi nụ hôn của Minh.

Ngồi trong phòng làm việc, đang suy nghĩ về dự án mở chi nhánh ở Lào, điện thoại Phương đột ngột phát bài hát “The Wedding Song” làm Phương giật giật hồn, suýt nữa thì té ghế.

Cô nhìn điện thoại bấm môi. Minh hhhhhh! Để tối về biết tay em. Bữa trước anh và cô mở phim hoạt hình “Cô dâu ma” coi. Anh chàng thấy bài The Wedding Song hay thế là tải về rồi cài vào điện thoại của hai đứa. Chẳng ngờ anh chàng lấy làm nhạc chuông luôn. Cô nhớ lúc sáng rõ ràng để chế độ rung rồi mà.

Cô cầm điện thoại đọc tin nhắn.

“Em! Chiều nay mấy thằng trong phòng bắt anh đi nhậu. Không về ăn cơm với em được rồi!”

“Ừm! Em ăn một mình cũng được”. Cô nhắn lại.

“Tối về anh mua mấy cái đùi gà để tui mình gặm. :x”.

Phương phì cười.

“Ok! Honey!”

Tối khuya, đang ngủ say thì tiếng điện thoại bàn đổ chuông liên tục làm Phương giật mình tỉnh dậy. Cô quay sang gối bên cạnh. Chẳng thấy Minh đâu.

Minh ngủ quên mất. Định chờ ăn cái đùi gà mà ngủ lúc nào không biết luôn.

Phương ngồi dậy, vươn tay lấy điện thoại.

“Alo?”

“Chị Phương! Anh Minh bị tai nạn nặng lắm, đang cấp cứu ở bệnh viện thành phố”.

Trong phút chốc, đầu óc Phương đen thui như bị sét đánh. Phải mất mấy giây cô mới hoàn hồn trở lại, run rẩy bước xuống giường, rồi cuống cuống choàng chiếc áo khoác len, lao xuống cầu thang, chạy như bay ra ngoài cửa.

Lúc Phương chạy đến phòng cấp cứu, thấy có rất nhiều người đứng ngồi chờ ở đó. Mấy cậu bạn trong phòng Kỹ thuật mặt mày nhăn nhó:

“Chị Phương!”

Cô lau nhanh giọt nước mắt đang lăn trên má, hỏi dồn dập:

“Minh sao rồi? Minh sao rồi hẻm?”

Để rồi chưa kịp nghe được câu trả lời, Phương ngồi sụp xuống đất, bật khóc nức nở.

Hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua nặng nề, các bác sĩ đi ra thông báo Minh đã qua cơn nguy hiểm. Bố mẹ anh mừng rỡ. Tang đá trong lòng Phương cũng được dỡ bỏ.

Phương viết đơn xin nghỉ phép để tới bệnh viện chăm sóc cho Minh. Ba mẹ Minh cũng rất quý cô. Minh đã tỉnh lại nhưng đầu anh vẫn còn rất đau và chân trái thì không hề có cảm giác. Các bác sĩ nói: “Rất có thể Minh sẽ bị liệt”.

Liệt? Tàn phế? Mọi người trong nhà anh đều ngỡ ngàng. Cả Phương cũng thế. Minh sẽ bị liệt sao?

Cô đứng trong wc mà nước mắt trào ra giàn giụa hai bên má. Minh cần phải mạnh mẽ lên để còn chăm sóc cho anh. Liệu khi Minh biết mình bị liệt, phản ứng của anh ấy sẽ thế nào?

Ngồi trong phòng bệnh, Phương hoảnh miệng cười, đút cho Minh ăn:

“Được người đẹp chăm sóc thích không?” Cô nói.

“Thích!” Minh cười. “Em nấu cháo cho anh hay ai nấu?”

“Em nấu đấy!” Phương trả lời, giã ngón tay bị bỏng đi.

“Thật không đó!”

“Thật!”

Phương trèo lên giường, nằm dựa vào ngực Minh. Cả nhà anh thống nhất tạm thời chưa cho Minh biết việc anh bị liệt, để khi nào sức khỏe của anh khá lên mới nói.

Anh! Yêu anh! Cho dù anh có thế nào đi nữa em vẫn yêu anh.

Cửa phòng bệnh chợt bị kéo ra, Phương quay đầu nhìn, giật mình:

“Ba! Mẹ!”

Minh cũng bất ngờ, anh cúi đầu chào người đàn ông đỉnh đặc đang nhìn anh gườm gườm và người phụ nữ sang trọng.

“Ra đây ba gặp”.

Ba Phương trừng mắt nói một câu rồi đi ra cửa. Mẹ cô nhìn Phương ra hiệu rồi cũng đi ra ngoài. Phương rùng mình. Chết thật. Nhìn ba giận dữ thế kia.

“Anh! Em ra ngoài chút nha! Sẽ quay lại ngay thôi”. Cô véo má Minh một cái, cười nói. “Chờ em nha!”

12. Chương 12

Chương 12 RẤT MUỐN CHẠY ĐẾN BÊN ANH

“Về Sài Gòn ngay”. Ông Thắng giận dữ nói với Phương trong hành lang bệnh viện.

“Ba! Con yêu anh ấy. Con sẽ không đi đâu cả!” Phương cúi mặt. Nước mắt trào ra.

“Con khờ lắm. Thằng đó giờ tàn phế rồi con còn định nuôi nó. Ba nói rồi. Theo ba mẹ về Sài Gòn”.

“Không! Con không đi đâu cả?” Phương lắc đầu. “Con muốn ở bên anh ấy... cả đời”.

Bốp. Ba Phương giáng cho cô một cái bạt tai nổ đom đom mắt. Mẹ cô thương con vội giữ chặt lấy tay chồng:

“Mình, mình à. Đứng đánh con nữa!”

“Huu!” Phương đứng chôn chân tại chỗ bật khóc. Má trái đau rát. Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ làm cho ba giận dữ như thế.

“Hừ!” Ông Thắng trừng mắt rồi bỏ đi.

“Con vào trong với anh ấy nghe mẹ. Tối con sẽ tới nhà chú nói chuyện với mẹ sau nhé”.

Phương nói với mẹ cô. Bà gật gù đầu, nhìn theo bóng cô con gái gầy xòm đi vào trong phòng.

Bà Kim đang định về thì chợt nhìn thấy một người phụ nữ tất tả xách cà mềng định mở cửa phòng. Bà vội lên tiếng:

“Xin lỗi!”

Mẹ Minh gọi riêng Phương ra nói chuyện. Thái độ của bà lạnh nhạt khác hẳn mọi hôm.

“Cô đừng đến đây nữa. Con trai tôi không cần cô phải bận tâm”.

“Sao cơ ạ?” Phương hỏi.

“Tôi nói thẳng Minh không cần cô chăm sóc nữa. Cô đi về đi!”

“Tại sao cháu không thể chăm sóc cho anh ấy. Minh là người yêu của cháu mà cô. Cháu rất yêu anh ấy. Sao cô lại...?”

“Tôi phản đối thằng Minh yêu cô. Cô có thấy tuổi tác của cô và nó quá chênh lệch không? Tôi cần một cô con dâu khỏe mạnh chứ không phải người mình dây như cô...”.

Phương ngẩn cả ra. Chỉ vì cô “hơi già” mà mẹ anh phản đối anh và cô.

“Cô, cháu sẽ ăn thật nhiều và béo ra”.

“Tôi không cần biết... Nghe nói cô là con nhà giàu, chắc không biết nấu ăn, giặt giũ đâu nhỉ?...”.

“Cháu có thể học!” Phương trả lời ngay.

“...” Bà Thanh bỏ vào trong phòng.

“Cô, cô à...” Phương lú lú ríu chạy theo.

Tối khuya, Phương lái xe về nhà chú. Mẹ nói ba rất giận.

Phù! Phương vừa bước vào nhà liền bị hai anh chàng to con túm lấy cánh tay. Ba mẹ và chú cô đi từ trên tầng 2 xuống.

Ông Thanh ra lệnh:

“Các cậu đưa nó vào phòng nhốt lại. Ngày mai lôi nó về Sài Gòn”.

“Baaaaa!” Phương gào thét, cố thoát khỏi hai anh chàng vệ sĩ. “Ba, sao ba lại đối xử thế này với con. Ba!”.

Vừa bị tống vào phòng, cô đã đập cửa rầm rầm.

“Ba, mẹ. Thả con ra. Thả con ra. Con còn phải đến bệnh viện nữa. Baaaaaaa! Con xin ba đấy. Huuuuuuuu”.

Trong phòng bệnh, Minh thường nhìn ra cửa chờ Phương. Đã hai ngày rồi, anh không thấy cô tới. Anh hỏi mẹ:

“Mẹ, trong lúc con ngủ Phương có tới không?”

“À... Nó có tới một lát rồi đi ngay. Hình như nó rất bận”.

“Vậy ạ? Chắc từ giờ con phải ngủ lại”. Minh choàng hai tay ra sau đầu. “Cô ấy không tới, buồn thật”.

Bà Thanh lẳng lặng nhìn con trai. Con ơi là con. Giờ này mà con còn trông ngóng con bé đó làm gì. Nhà mình không xứng với nhà người ta đâu. Họ giàu có, quyền quý, con người ta sẽ trở thành Tổng giám đốc một doanh nghiệp lớn trong thành phố. Quên nó đi...

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Khỉ thật! Phương tắt máy. Minh giận dỗi quăng điện thoại. Mẹ anh đang gọt táo nhìn cậu con trai thở dài. Nó bực dọc suốt cả ngày.

“Con phải đi tìm cô ấy...”. Minh gạt chắn ra, với tay lấy nạng.

“Minh!” Bà Thanh giật lại cây nạng. “Mẹ có chuyện muốn nói với con”.

“Sao mẹ?” Minh ngẩng đầu lên.

“Con phải bình tĩnh nghe con...”. Bà Thanh rơm rớm nước mắt nói với cậu con trai còn chưa biết việc mình bị liệt. “Chân của con... Chân của con bị liệt rồi Minh”.

“S-a-o?” Minh lặng người ngồi trên giường. “Mẹ... mẹ... nói chân con bị liệt?”

“Ừ!”

Trong một căn biệt thự ở khu Phú Mỹ Hưng, bà Kim nước mắt ngấn dài nói với chồng:

“Mình, mình làm gì đi. Hai ngày rồi con nó không ăn gì. Sắp chết rồi kìa. Ông cứu con đi. Mình ơi, mình đừng nhốt con nữa được không mình? Nó tuyệt thực đòi chết. Tôi... tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy nó... Mình...”.

“Con với cái!”

Ông Thắng giận dữ quăng mạnh tờ báo, rầm rầm đi lên gác. Ông mở cửa, nhìn căn phòng đồ ăn bị đổ hết ra nền, toàn mảnh chén mẻ ly.

Phương nằm trên giường, mặt mày tái nhợt. Đưa đôi mắt sưng húp nhìn ba mình, cô thều thào:

“Ba! Nếu ba còn nhốt con... Con sẽ chết cho ba xem”.

“Mày... mày định cứng đầu tới bao giờ, Phương”. Ông Thắng quát.

“...”.

Phương không trả lời, mắt nhắm lại rồi lịm đi. Anh, em rất muốn chạy đến bên anh. Ba cấm chúng ta yêu nhau nhưng chỉ có cách này mới có thể làm ba thay đổi. Chỉ có cách này thôi anh.

“Phương!” Bà Kim chạy vù vào phòng ôm lấy Phương. “Phương... Phương! Ôi, con tôi”.

13. Chương 13

Chương 13 ĐAU

Sau chuyến bay cấp tốc từ Sài Gòn đến Kon Tum, Phương mỉm cười nói địa chỉ bệnh viện với chú tài xế taxi.

Anh! Ba cuối cùng cũng đồng ý cho chúng mình yêu nhau rồi. Em rất vui.

Cô lôi chiếc gương trong túi xách ra, tô lại môi. Ai, mình xuống sắc quá.

Đến bệnh viện, cô cười rất tươi bước nhanh trên sảnh bệnh viện. Khi nhìn thấy Minh đang ngồi trên xe lăn từ xa, Phương định gọi nhưng thấy người đẩy xe cho anh là Thảo thì nụ cười trên môi cô tắt ngúm. Bảo là không còn liên lạc với Thảo nữa mà...

Nhìn thấy Phương, Minh gọi ngay:

“Phương!”

“Anh!” Phương cười, bước lại gần. “Em xin lỗi. Mấy bữa nay ba...”

“Anh muốn thông báo cho em biết:Tụi anh sắp làm đám cưới”.

Đám cưới...

“Ai làm đám cưới hả anh?”

“Anh và Thảo! Tụi anh đã đi đăng ký kết hôn rồi”. Minh nói rồi quay lại nhìn Thảo cười âu yếm. Thảo mỉm cười rạng rỡ.

Hai người này.... Hai người này đang làm cái trò gì thế này?

“Anh...”. Phương bật cười. “Anh học em à? Đừng đùa nữa”. Cô nói với Thảo. “Để chị đẩy xe cho”.

“Chị Phương! Là thật đấy ạ!” Thảo nhỏ nhẹ nói nhưng từng câu từng chữ lại như những mũi dao cứa vào trái tim Phương. “Em và anh ấy... đã quay lại với nhau. Hai đứa định tổ chức đám cưới vào tháng sau”.

“Anh...” Phương nhìn Minh, hốc mắt cô đỏ lên.

Trong vườn hoa bệnh viện, Phương ngồi trên ghế đá lặng ngắt khóc nức nở.

“Cứ nghĩ ở bên cạnh em anh sẽ yêu được em, nhưng trong lòng anh cuối cùng vẫn chỉ có cô ấy...”. Minh ngồi trên xe lăn, nói với Phương. “Anh yêu Thảo, cho dù cô ấy có phạm sai lầm anh vẫn yêu. Hi. Không ngờ rằng anh vẫn còn yêu cô ấy nhiều đến thế...”.

“Hic...”.

“Anh xin lỗi... Xin lỗi em”.

Minh càng nói Phương càng khóc. Những giọt nước mắt lăn dài trên má rồi rơi xuống nền vớ bung, tan nát như lòng cô lúc này.

“VẬY... còn em bé trong bụng của Thảo?” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Anh vẫn chấp nhận đứa bé sao?”

“Ừ, anh yêu cô ấy nên anh cũng sẽ yêu đứa bé”. Minh thở ra hơi trong không khí. “Trời lạnh thật đấy. Em cũng nên về đi. Tạm biệt”.

Nói xong, Minh lấy tay lăn bánh xe đi, để lại một mình Phương ngồi đó.

Không khí se lạnh của mùa đông dường như đang len lỏi vào tâm can cô. Trái tim cô đau nhói, rất buốt cứ như bị hàng tấn băng chèn lên.

“Anh định để chị ấy cứ ngồi ngoài trời như thế hả?” Thảo nói với Minh trong hành lang bệnh viện. “Chị ấy sẽ ốm mất”.

“Anh...”. Minh nhìn Phương, giọng nói khàn đi. “Anh không biết nữa. Nửa muốn ra đó ôm cô ấy... nửa lại không”.

“Haizzzzz! Chuyện tình yêu của anh chị thật rắc rối”. Thảo đặt tay lên vai Minh. “Nhưng em tôn trọng quyết định của anh... Thôi, em về nhà với chồng em đây”.

“Ừ!”

Phương lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, đi bộ trên đường phố.

Tình yêu của em... như bọt biển với anh sao?

Em làm sao có thể quên được anh khi mà đã yêu anh, yêu anh rất nhiều.

Cô đi mãi, đi mãi khắp các con phố và rồi chợt nhận ra nơi mình đang đứng chính là công viên Trần Phú mà hai người thường tới. Những hàng cây xanh ngắt với những tán cây lao xao trong gió. Cô ngồi xuống một chiếc ghế đá, cảm giác như mình sắp chết cứng đến nơi.

Huuuuuuuu.....

14. Chương 14 The End

Chương 14 TRÁI TIM EM VẪN ÔM ẤP NHỮNG KỶ NIỆM GIỮA CHÚNG TA

Hai năm sau....

Woa! Lại đến Niseco.

Những sườn núi thoải thoải tuyết phủ dày đặc. Nhiều người đang trượt vù vù xuống bên dưới.

Phương cùng đám bạn hồi Đại học ngồi cười vang trên chiếc ghế dài được cáp treo kéo lên đỉnh. Chẳng là cô được ba cho đi du lịch hai tuần vì đã ôm được tất cả ba hợp đồng béo bở cho công ty.

“Ha ha”.

“Lâu rồi tớ không trượt tuyết nên không biết có bị cảm đầu không đây”. Phương nói với cô bạn Miko ngồi kế bên bằng tiếng Nhật.

“Ha ha. Tớ cũng ít đi lắm. Bạn đi làm, chăm sóc con. Mà mình cũng chẳng còn trẻ như hồi sinh viên nên cũng chẳng còn hứng thú mấy”.

“Hi!”

Cả bọn hí hửng đứng trước sườn núi rồi lần lượt từng người trượt xuống dưới. Cảm giác thật tuyệt vời cứ như đang bay ấy.

Lúc Phương đi tới chỗ cáp treo, cô vô tình đi ngang qua một người con trai đeo kính đen đi cùng với một cặp vợ chồng. Cả hai đi lướt qua nhau nhưng chẳng ai nhận ra người kia.

Buổi tối, sau khi ăn uống no say, Phương chia tay đám bạn về khách sạn. Đi chơi thì đi chơi nhưng vẫn phải làm việc. Ai,...

Lúc đứng đợi ở quầy tiếp tân để lấy chìa khóa phòng, Phương nghe một giọng nói quen-thuộc-bất-ngờ vang lên bên tai:

“Cho tôi lấy chìa khóa phòng 304”. Người đó nói bằng tiếng Anh nhưng giọng nói ấy...

Phương quay người lại. Người đó thấy cô thì ngẩn người.

Hai năm.

Trái tim em vẫn ôm ấp những kỷ niệm giữa chúng ta. Quãng thời gian ở bên anh với những khoảnh khắc ngọt ngào đắm say luôn ở mãi trong em.

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má Phương. Cô giật mình định đưa tay lau nước mắt thì có người nhanh hơn cô.

Anh và cô cứ đứng nhìn nhau mãi cho đến khi cô nhân viên tiếp tân lên tiếng:

“Mời hai anh chị nhận chìa khóa phòng”.

Trong thang máy, cô và anh đứng cạnh nhau. Chẳng ai nói với nhau câu nào. Thang máy dừng ở tầng 12, Minh bước ra ngoài. Cửa thang máy khép lại sau lưng anh. Minh ngẩn người một lúc rồi chạy như bay tới cầu thang bộ.

Cửa thang máy vừa mở “ding” một cái. Phương buồn bã bước ra ngoài, không ngờ lại bị “ai đó” ôm cứng lấy. Hơi ấm quen thuộc, vòng tay quen thuộc. Cô bật khóc, hai tay ôm ghì lấy Minh.

—————HẾT—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-sup-ho-sao-yeu-duoc-em>